

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: Mgr. L. V.
bytem X
doručovací adresa X

proti

žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo nám. 449/3, 601 82 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2024, č. j. JMK 80069/2024, sp. zn. S-JMK 60518/2024/OD/VW,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) napadl žalobce shora vymezené rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tím žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Kuřim, kanceláře úřadu (dále jen „prvostupňový orgán“ nebo „správní orgán I. stupně“), ze dne 2. 4. 2024, č. j. MK/19717/24/KÚ, sp. zn. S -MK/40899/23/KÚ/35JK (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“ nebo „rozhodnutí o přestupku“), a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla tov. zn. Ford Galaxy, RZ: X, v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Při dohledu nad bezpečností provozu na pozemních komunikacích totiž bylo zjištěno, že dne 9. 7. 2023 v 9:47 hod., na pozemní komunikaci v obci Kuřim, ulici Zámecké, v místě určeném GPS souřadnicemi délka 49°17.7306′N, šířka: 16°31.3807′E, ve směru jízdy z Kuřimi na Jinačovice, blíže neustanovený řidič uvedeného vozidla *jel v úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/h s tímto vozidlem rychlostí 58 km/h* (po odečtení toleranční odchylky ± 3 km/h). Tímto jednáním blíže nezjištěný řidič porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a naplnil znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 téhož zákona. Rychlost jízdy byla změřena silničním rychloměrem UnicamSPEED-R, výr. č. CAM21001015, který pracoval v automatickém režimu bez obsluhy a měl v době zjištění přestupku platné metrologické ověření.
3. Za uvedený přestupek uložil správní orgán I. stupně žalobci podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, za užití § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, pokutu ve výši 1 500 Kč. Současně byla žalobci prvostupňovým rozhodnutím uložena povinnost k náhradě nákladů správního řízení v paušální částce 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

4. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a průběh řízení o přestupku. K obsahu odvolacích námitek následně žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně řádně a velmi obsáhle vypořádal veškeré námítky, které žalobce v průběhu řízení vznesl. Žalovaný se zněním vypořádání námitek souhlasí, přičemž odkázal na judikaturu správních soudů, dle které povinnost orgánů veřejné moci své rozhodnutí řádně odůvodnit nelze vykládat jako požadavek detailní odpovědi na každou vznesenou námitku.
5. V odvolání žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti ani relevantním způsobem nezpochybnil důkazy či jejich hodnocení. Skutečnost, že snímek je originálním výstupem z měřicího zařízení, je uvedena v oznámení podezření ze spáchání přestupku. Sám žalobce potom tento závěr nijak relevantně nezpochybnil, nýbrž pouze účelově vytváří hypotetické konstrukce. Prvostupňový orgán prokázal právní vztah k měřicímu zařízení, přičemž z doložené smlouvy o nájmu zařízení k měření rychlosti ze dne 5. 3. 2021 vyplývá, že užívání měřicího zařízení je v souladu se závěry vyjádřenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2018, č. j. 10 As 107/2018-36.
6. Žalovaný uvedl, že k nastavení měřidla v souladu s návodem k obsluze proškolenou osobou se velmi detailně vyjádřil již prvostupňový orgán, přičemž shrnul vše, co vyplynulo z provedeného dokazování. Skutečnosti, jež uvedl svědek při výslechu dne 21. 2. 2024, potom nejsou v rozporu s obsahem spisového materiálu co do relevantních skutečností. Od počátku správního řízení není pochyb, jakým měřicím zařízením byl přestupek zaznamenán, jakož i to, že měřicí zařízení mělo v době spáchání přestupku platné metrologické ověření. Správnost provedeného měření byla prokázána nejenom

doložením platného ověřovacího listu, ale zejména fotografií, která je výstupem z rychloměru. Pokud by byl na fotografii zachycen odraz jedoucího vozidla od rovné kovové plochy (např. svodidla), fotografie by vypadala tak, že by na ní nebylo zachyceno žádné vozidlo. Žalobcovo vozidlo je ovšem na fotografii zachyceno kvalitně a plně v ose radarového svazku, což samo o sobě prokazuje správnost provedeného měření.

7. Správní orgán I. stupně nade vší pochybnost prokázal skutkový stav věci. Na základě spisového materiálu rozhodně nepanují pochyby stran toho, že užitý rychloměr měl platné ověření, měřil v automatizovaném režimu a byly splněny všechny podmínky měření rychlosti. Současně není pochyb o tom, jaké vozidlo bylo rychloměrem zaznamenáno, jakou jeho konkrétní rychlostí ani kdo je jeho provozovatelem. Tyto skutečnosti má žalovaný na základě podkladů obsažených ve správním spisu za prokázané.
8. Po shrnutí zákonné úpravy přestupku provozovatele vozidla žalovaný uzavřel, že v posuzované věci byly splněny zákonné podmínky pro vydání rozhodnutí o přestupku ve smyslu § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, přičemž prvostupňový orgán dostatečně prokázal, že se tohoto přestupku dopustil právě žalobce.
9. Pro shora uvedené důvody žalovaný odvolání žalobce jako nedůvodné zamítl a prvostupňové rozhodnutí jako zákonné a správné potvrdil.

III. Žaloba

10. Žalobce považuje napadené i prvostupňové rozhodnutí za nezákonné a nesprávné. Napadené rozhodnutí je navíc též nepřezkoumatelné, neboť v podstatě pouze odkazuje na prvostupňové rozhodnutí a obecně konstatuje, že vše bylo v pořádku.
11. Žalobce dále uvedl, že se správní orgány nedostatečně vypořádaly s jeho námitkami. Konkrétně namítal, že ve správním řízení nebyl osvědčen právní důvod užívání rychloměru. Z poskytnuté nájemní smlouvy není zřejmé, zda se tato váže právě k rychloměru, jímž mělo dojít k zachycení údajného přestupku. Z ničeho neplyne, že má město Kuřim od společnosti AŽD Praha s. r. o. v nájmu jen jediný rychloměr, který je umístěn právě na ulici Zámecká. Z důvodu neprokázání právního důvodu užívání rychloměru je proto třeba výsledný výstup hodnotit jako nezákonný důkaz.
12. Právě tak žalobce namítal, že ve správním spisu absentuje návod k obsluze rychloměru, proč se na něj nelze odvolávat. Též poukazoval na to, že svědecká výpověď strážníka městské policie je v rozporu s obsahem oznámení podezření ze spáchání přestupku i osvědčením o proškolení z ovládání rychloměru. Podle svědecké výpovědi parametry rychloměru nenastavovali strážníci městské policie sami, ale činili tak s pomocí IT specialisty a za asistence společnosti AŽD Praha s. r. o. Svědek taktéž nebyl schopen přesně popsat cestu fotografií a souvisejících dat z měřicího zařízení do dispozice městské policie a prvostupňového orgánu. Obdobně panují pochybnosti i v otázce, kdo odpovědné osoby z ovládání rychloměru proškolil.
13. Dle dalších námitek pak nebylo v řízení prokázáno, jakým konkrétním rychloměrem měla být rychlost vozidla změřena, a není zřejmé, jestli jsou pořízené fotografie autentické. Není přitom pravdou, že by na výsledných fotografiích z měřiče rychlosti byly vepsány takové údaje, jež by umožňovaly spolehlivě identifikovat použitý měřič a popisovaly okolnosti měření. Z fotografií založených ve správním spisu nelze bez dalšího s jistotou určit, že pochází právě z rychloměru nacházejícího se v Kuřimi na ul. Zámecká,

ani to, že na snímcích je právě vozidlo provozované žalobcem. Argumentace platným ověřovacím listem či pravidelnou kalibrací rychloměru přitom není z hlediska autentičnosti radarového výstupu relevantní.

14. Poněvadž ve správním řízení nebylo spáchání přestupku prokázáno, žalobce krajskému soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí společně s rozhodnutím o přestupku zrušil. Současně požádal uhradit náklady soudního řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

15. Ve vyjádření ze dne 13. 8. 2024 žalovaný uvedl, že s žalobou nesouhlasí a napadené rozhodnutí i nadále považuje za správné a odůvodněné. Je toho názoru, že on i správní orgán I. stupně při svém rozhodování postupovali v souladu s platnou právní úpravou.
16. Žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 8. 2024, č. j. 33 A 59/2022-38, vydaný v jiné obdobné věci téhož žalobce, v němž se zdejší soud s totožnými námitkami žalobce neztotožnil. Zároveň potvrdil, že správní orgány v případě žalobce bez důvodných pochybností prokázaly všechny nezbytné podmínky odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. S ohledem na dřívější závěry krajského soudu v citovaném rozsudku proto žalovaný zdejšímu soudu navrhl zamítnutí žaloby i v tomto případě.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

17. Ze správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti. Z oznámení o podezření ze spáchání přestupku Městskou policií Kuřim ze dne 10. 7. 2023 doplněného o fotodokumentaci změřeného vozidla vyplývá, že dne 9. 7. 2023 v 9:47 hod., v obci Kuřim, na ulici Zámecká, ve směru jízdy z Kuřimi na Jinačovice, překročil blíže nezjištěný řidič vozidla RZ: X nejvyšší dovolenou rychlost v obci, jelikož mu byla automatizovaným rychloměrem po odečtu toleranční odchylky 3 km/h naměřena skutečná rychlost jízdy 58 km/h. Vlastní měření rychlosti bylo provedeno přístrojem zn. UnicamSPEED-R, vč. CAM21001015, který pracoval v plně automatizovaném režimu bez obsluhy. Měřicí zařízení mělo v době zjištění přestupku platné metrologické ověření a nastavení parametrů bylo provedeno proškolenými strážníky městské policie, a to dle návodu k obsluze. Stacionární radar byl umístěn dle § 79a zákona o silničním provozu na úseku schváleném PČR.
18. Ve správním spisu je založen taktéž ověřovací list měřiče rychlosti č. 8012-OL-70275-23 ze dne 25. 4. 2023, dle něhož má rychloměr požadované metrologické vlastnosti. Zároveň správní spis obsahuje osvědčení o proškolení strážníka městské policie z ovládání rychloměru ze dne 18. 5. 2021, jakož i souhlas PČR s měřením rychlosti jízdy v daném úseku ze dne 5. 5. 2023. Na žádost žalobce pak byly do správního spisu dodatečně zařazeny certifikáty o schválení typu měřidla ze dne 15. 3. 2019 a 21. 8. 2019, smlouva o nájmu rychloměru ze dne 5. 3. 2021 a doklad o určení nejnižší naměřené rychlosti ze dne 3. 6. 2021.
19. Výzvou podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu vyzval správní orgán I. stupně žalobce k úhradě určené částky, příp. sdělení totožnosti řidiče. Jelikož žalobce na tuto výzvu nereagoval, správní orgán věc přestupku neznámého řidiče usnesením odložil a příkazem ze dne 15. 9. 2023 zahájil s žalobcem řízení o přestupku provozovatele vozidla. Po podání odporu prvostupňový orgán k žádosti žalobce nařídil ve věci ústní jednání, v rámci kterého provedl svědecký výslech vedoucího strážníka Městské policie Kuřim

Ing. P. H. Současne doplnil spisový materiál o další podklady (viz výše), s nimiž se žalobce seznámil a vyjádřil se k nim přípisem ze dne 13. 3. 2024. Poté bylo vydáno rozhodnutí o přestupku, proti němuž se žalobce odvolal. O odvolání žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím, jež je předmětem tohoto soudního řízení.

VI. Posouzení věci krajským soudem

20. Krajský soud předně posoudil splnění podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána ve lhůtě podle 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (zejm. § 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
21. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu krajský soud vycházel ze správního spisu předloženého žalovaným.
22. Krajský soud ve věci rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, jelikož účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili a soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
23. Žaloba **není důvodná**.
24. Žalobce brojil proti napadenému i prvostupňovému rozhodnutí, vč. postupu správních orgánů, který jejich vydání předcházel, z více důvodů. Namítal, že obě správní rozhodnutí byla vydána v rozporu se zákonem a jsou věcně nesprávná. Zároveň žalobce považuje napadené rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné, jelikož toto v podstatné části jen obecně odkazuje na obsah rozhodnutí o přestupku a aprobejuje v něm vyslovené závěry.
25. K povaze institutu *nepřezkoumatelnosti* zdejší soud pouze stručně uvádí, že rušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno jen těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kvůli kterým skutečně nelze rozhodnutí věcně přezkoumat (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45; veškerá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Za nepřezkoumatelné lze považovat správní rozhodnutí zejména tehdy, nelze-li z jeho odůvodnění spolehlivě seznat, jakými úvahami se správní orgán řídil, resp. proč považoval námitky účastníka řízení za liché, mylné nebo vyvrácené. Nepřezkoumatelnost může nicméně spočívat i v tom, že argumentace účastníka řízení je odmítnuta jako nesprávná, aniž by bylo v kontextu individuálních okolností zdůvodněno, v čem tato nesprávnost spočívá (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Obecně však platí, že správní orgán nemusí reagovat na každou dílčí námitku, pokud představí vlastní argumentaci, v jejíž konkurenci námitky účastníka neobstojí (viz k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016-48). Nepřezkoumatelnost přichází v úvahu až tehdy, kdy správní orgán opomene na podstatnou námitku účastníka zcela (i implicitně) reagovat (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2023, č. j. 1 Afs 66/2023-79).
26. Ve světle argumentace žalobce je namístě rovněž připomenout, že podle ustálené rozhodovací praxe správních soudů i právní doktríny tvoří řízení před prvostupňovým

orgánem a správním orgánem odvolacím jeden celek (zásada jednotnosti správního řízení). To ve výsledku znamená nejen to, že odvolací orgán může odstranit vady v odůvodnění prvostupňového orgánu tím, že prvostupňové rozhodnutí doplní či koriguje svým odůvodněním, ale také i skutečnost, že není nutné, aby se odvolací orgán podrobně vypořádával s otázkami, jež již byly zodpovězeny prvostupňovým orgánem, pokud se s jejich posouzením ztotožňuje. Za takové situace postačí, pokud na konkrétní pasáže prvostupňového rozhodnutí odkáže (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47, ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25, či ze dne 20. 2. 2020, č. j. 2 Ads 171/2019-43).

27. Když krajský soud aplikoval citovanou judikaturu na nyní projednávanou věc, dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí lze s jistotou považovat za přezkoumatelné. Z rozhodnutí je totiž jasně patrné, jak žalovaný o odvolání žalobce rozhodl, a zároveň lze spolehlivě zjistit i veškeré úvahy a důvody, jež žalovaného k jeho závěru vedly. Z odůvodnění je patrné, že se žalovaný věnoval vzneseným odvolacím námitkám, přičemž tyto dle názoru zdejšího soudu vypořádal adekvátně okolnostem nyní řešené věci a žalobcem zvolené procesní strategii (žalobce na spekulativní bázi zpochybňoval *de facto* všechny v úvahu připadající aspekty měření rychlosti a v řízení provedené důkazy). Žalobci sice lze částečně přisvědčit, že by odůvodnění napadaného rozhodnutí mohlo být vypracováno precizněji ve vazbě na jednotlivé námitky, avšak s ohledem na obsah odvolání zhodnotil soud postup žalovaného při vypracování rozhodnutí jako vyhovující. Jelikož žalobce do svého odvolání beze změny přejal obsahově totožné námitky, jaké uváděl již ve vyjádřeních k podkladům pro rozhodnutí ze dne 8. 12. 2023 a 13. 3. 2024, a na něž rozsáhle reagoval správní orgán I. stupně v rozhodnutí o přestupku, mohl žalovaný při vypořádání odvolacích námitek postupovat uvedeným způsobem. Krajský soud tedy považuje napadené rozhodnutí žalovaného z hlediska požadavku přezkoumatelnosti jako dostačující a způsobilé soudního přezkumu.
28. Následně krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí z hlediska jeho *zákonnosti*. Pokud přitom žalobce v žalobě sdružil množství dílčích námitek, kterými brojil proti pochybením správních orgánů při zjišťování skutkového stavu či vadám a jiným nedůslednostem provázejícím proces dokazování, již na tomto místě zdejší soud předesílá, že je neshledal důvodnými. O jednotlivých námitkách přitom krajský soud uvážil následovně.
29. Úvodem krajský soud zdůrazňuje, že nesouhlasí s názorem žalobce, že podklady založené ve správním spisu neprokazují, že označeným vozidlem žalobce došlo ke spáchání přestupku. Krajský soud uvádí, že správní orgány za účelem prokázání přestupku do správního spisu založily řadu podkladů v čele s oznámením o podezření ze spáchání přestupku městskou policií doplněným o čtyři (dostatečně kvalitní a detailní) výstupní fotografie z měřiče rychlosti obsahujícími naměřené hodnoty. Na podporu závěru o bezchybnosti a zákonitosti měření pak správní orgán I. stupně do spisu zařadil rovněž ověřovací list k rychloměru č. 8012-OL-70275-23, osvědčení o proškolení vedoucího strážníka Městské policie Kuřim z ovládní rychloměru, jakož i kladné stanovisko PČR se stacionárním měřením rychlosti vozidel v daném úseku. Tyto podklady poté správní orgán I. stupně ještě doplnil o kartu vozidla RZ: X, podle které byl provozovatelem daného vozidla v okamžiku spáchání přestupku žalobce, svědecký protokol o výslechu vedoucího strážníka Městské policie Kuřim a dále (k vyvrácení

pochybností žalobce stran právního titulu užívání rychloměru) i nájemní smlouvu prokazující nájem rychloměru.

30. Jak již krajský soud vysvětlil ve svém předchozím rozsudku ze dne 6. 8. 2024, č. j. 33 A 59/2022-38, v obdobné věci téhož žalobce, uvedené podklady mají dostatečný důkazní potenciál prokázat přestupkové jednání blíže nezjištěného řidiče a v případě přestupků spočívajících v překročení nejvyšší dovolené rychlosti představují běžně využívanou sadu důkazů. To opakovaně potvrdil i Nejvyšší správní soud, který např. v rozsudku ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, konstatoval, že oznámení o spáchání přestupku a úřední záznam obsahující fotografie změřeného vozidla a údaje o provedeném měření společně s ověřovacím listem k radarovému rychloměru zpravidla lze považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku. Obdobně se kasační soud vyjádřil i v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54, v němž judikoval, že tyto důkazní prostředky jsou v zásadě dostatečně způsobilé k objasnění skutkového stavu věci. Krajský soud přitom zdůrazňuje, že nynější případ není ze skutkového hlediska ničím výjimečný ani specifický, a tedy nutně nevyžaduje užití jiných (dalších) důkazních prostředků. Žalobce pak v průběhu správního řízení ani v žalobě netvrdil okolnosti takového charakteru, jež by užití shromážděných důkazů vylučovaly či podstatně snižovaly jejich důkazní hodnotu.
31. Pokud pak žalobce namítal, že v přestupkovém řízení nebyl dostatečně osvědčen právní důvod (titul) k užívání rychloměru, jímž došlo ke změření vozidla, odporuje taková argumentace *prima facie* obsahu správního spisu. Zdejší soud nemohl nechat bez povšimnutí, že správní orgán I. stupně – k výslovné žádosti žalobce a ve snaze eliminovat jím tvrzené pochybnosti – obstaral a do správního spisu založil smlouvu o nájmu zařízení a poskytování služeb č. 2021/D/0003 ze dne 5. 3. 2021. Z této zcela jednoznačně vyplývá, že město Kuřim má od společnosti AŽD Praha s. r. o. pronajato zařízení pro měření okamžité rychlosti, jež je umístěno *na ulici Zámecká, v blízkosti pozemku p. č. 770 v katastrálním území Kuřim* (čl. IV. odst. 1 předmětné smlouvy). Zdejší soud přitom nemá žádný důvod pochybovat o tom, že se citovaná smlouva váže právě k rychloměru použitému v nynější věci, neboť k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo podle oznámení podezření z přestupku právě na ulici Zámecká, o čemž svědčí i údaje propsané do radarem vygenerovaných fotografií. Závěr krajského soudu potom umocňuje i argumentace prvostupňového orgánu, dle níž na ulici Zámecké probíhá měření jen v jednom místě a je zde umístěn pouze jediný stacionární měřič rychlosti. Námitce žalobce proto soud nepřisvědčil.
32. Námitkou žalobce zpochybňující výsledky měření rychlosti tím, že ve správním spise absentuje návod k obsluze rychloměru, se krajský soud zabýval již ve svém předchozím rozsudku ze dne 6. 8. 2024, č. j. 33 A 59/2022-38. V tom žalobci vysvětlil, že návod k obsluze *per se* nepředstavuje podklad takového charakteru, jehož by bylo nezbytně třeba k prokázání přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Současně dle soudní judikatury platí, že o bezchybném fungování rychloměru svědčí již samotné pořízení snímku a změření rychlosti vozidla. Pokud byla rychlost vozidla zaznamenána a měření následně nebylo (automaticky) anulováno, lze mít za to, že celý proces měření proběhl korektně a v souladu s návodem k obsluze (srov. k tomu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2016, č. j. 7 As 10/2016-47, či ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 As 40/2017-32). Není proto třeba trvat na tom, aby byl součástí správního spisu i podrobný návod k obsluze měřicího zařízení.

33. Nanejvýš logická je potom argumentace správního orgánu I. stupně, že návod k obsluze je svou povahou určen pouze oprávněným osobám disponujícím potřebnými odbornými technickými znalostmi, jež umožňují jeho řádné užití, přičemž je zřejmé, že žalobce jako odborník v oblasti práva (advokát) tento požadavek zjevně nesplňuje. Konečně krajský soud dodává, že z hlediska odpovědnosti za přestupek (ať již řidiče či provozovatele vozidla) je zcela bezpředmětné, kde, resp. v čí dispozici se návod k obsluze v okamžiku spáchání přestupku nacházel (zda strážníků Městské policie Kuřim či IT expertů prvostupňového orgánu). Tato skutečnost bezprostředně nijak nesouvisí se spácháním přestupku a ani *cum grano salis* není způsobila ovlivnit odpovědnost za přestupek.
34. Jako nedůvodnou krajský soud vyhodnotil i námitku žalobce směřující proti obsahu svědecké výpovědi vedoucího strážníka Městské policie Kuřim Ing. P. H. poskytnuté dne 21. 2. 2024. Zdejší soud na rozdíl od žalobce není názoru, že by svědek ve své výpovědi negoval či vyvracel informace uvedené v ostatních podkladech rozhodnutí (zejm. oznámení podezření ze spáchání přestupku a osvědčení o proškolení z ovládání rychloměru). Žalobcem tvrzené nedostatky při výpovědi vnímá zdejší soud v kontextu posuzované věci jako zcela nepatrné a z hlediska závěru o odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla bezvýznamné. Není podstatné, že strážník při výslechu nedokázal přesně identifikovat konkrétní zařízení (typ, model), jímž byla změřena rychlost vozidla žalobce. Stejně tak pokud strážník vypověděl, že byl k užívání měřiče proškolen pracovníkem AŽD Praha s. r. o., a nikoliv společností CAMEA, spol. s r. o. (výrobce radaru), nemůže tato skutečnost na věci nic změnit. Rozhodné je, že k proškolení k ovládání rychloměru skutečně došlo, což potvrzuje ve správním spise založené osvědčení ev. č. US 21003 ze dne 18. 5. 2021. Konečně věrohodnost ostatních podkladových materiálů nenarušuje ani to, že strážník při nastavování rychloměru nepostupoval samostatně, ale činil tak ve spolupráci s IT expertem prvostupňového orgánu. Přítomnost IT specialisty při průvodním nastavení parametrů měřiče a jeho výpomoc se zajištěním nezbytných „technikálií“ sama o sobě dle názoru krajského soudu nezavdává závěru o chybnosti provedeného měření a nebrání tomu, aby bylo možné výsledek měření použít k prokázání přestupkového jednání.
35. Obdobně je potřeba odmítnout i námitku žalobce, že svědek nedokázal popsat cestu fotografií a dalších dat z rychloměru na městskou policii. Krajský soud připomíná, že strážník k přímému dotazu žalobce vysvětlil, že z příslušného měřiče se data *automaticky elektronickou cestou* přesouvají do sběrného místa v dispozici prvostupňového orgánu, přičemž městská policie má k tomuto uložení přístup. Po zpracování a vyhodnocení dat zjištěných rychloměrem následně příslušníci městské policie zasílají svá podezření ze spáchání přestupku správnímu orgánu prostřednictvím datové schránky. Takové vysvětlení považuje krajský soud za logické a pro účely řešené věci za zcela dostačující. Relevantní odpověď na danou námitku navíc žalobci poskytl již správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí, pokud uvedl, že cesta přestupkových dat z měřiče rychlosti vede zabezpečenou neveřejnou optickou sítí až do databáze systému Scarabeus, který je v majetku města Kuřim. Dle prvostupňového orgánu pro tento účel vznikla speciálně zřízená zabezpečená datová VPN linka, pročez je technicky vyloučeno, aby se k datům během přenosu dostala nepovolaná třetí osoba. Za těchto okolností má tedy zdejší soud veškeré obavy žalobce stran možného neoprávněného zásahu do dat v průběhu jejich přenosu jako nedůvodné.

36. Co se dále týče námitky žalobce, že není zřejmé, jakým konkrétním rychloměrem byly fotografie zachycující vozidlo žalobce pořízeny, lze tuto spolehlivě vypořádat pouhým bližším pohledem na fotografie předložené Městskou policií Kuřim společně s oznámením podezření ze spáchání přestupku. Z údajů vepsaných do fotografií jasně vyplývá, že byly pořízeny silničním radarovým rychloměrem UnicamSPEED-R, vč. CAM21001015, umístěným na ul. Zámecká, a to ve směru jízdy z Kuřimi do obce Jinačovice. Veškeré údaje se přitom do snímků propisují zcela automaticky bez nutnosti lidského zásahu a jejich přenos probíhá zašifrovanou cestou datovým přenosem, což znemožňuje jejich pozměnění (viz výše).
37. Zcela totožným způsobem pak lze vyvrátit i pochybnosti žalobce stran autenticity ve správním spisu založených fotografií, poněvadž na všech snímcích (vyjma fotografie v detailu zachycující zvětšenou registrační značku projíždějícího vozidla) je zřetelně vepsáno jak datum, tak i přesný čas a místo jejich pořízení. Přesné místo pořízení fotografií je přitom na fotografiích vymezeno pomocí jednotných GPS souřadnic (délka 49°17.7306'N, šířka: 16°31.3807'E), a tudíž je jeho případná záměna s jiným místem zcela vyloučena. Jak již přitom krajský soud upozornil žalobce ve svém předchozím rozsudku, ani případná absence GPS souřadnic místa přestupku v případě přestupku spočívajícím v překročení nejvyšší dovolené rychlosti nutně nezapříčiňuje neplatnost měření, je-li místo přestupku s ohledem na konkrétní okolnosti dané věci vymezeno dostatečně přesně (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015-52, či dále ze dne 11. 3. 2016, č. j. 4 As 270/2015-42). Jelikož na základě údajů propsaných do radarových snímků lze s jistotou určit, kde a kdy byly tyto pořízeny, vyhodnotil zdejší soud námitku žalobce zpochybňující autenticitu fotografií jako nedůvodnou.
38. Spatřoval-li pak žalobce vadu měření v tom, že předmětným rychloměrem byly vedle rychlosti jedoucích vozidel zaznamenávány i ostatní údaje (čas, datum atd.), již dříve krajský soud žalobci vysvětlil, že je zcela pochopitelné a odpovídá to smyslu a účelu měření rychlosti, aby rychloměr kromě údajů o skutečné rychlosti projíždějících vozidel zaznamenával a do výsledného výstupu propisoval taktéž další, z hlediska průkaznosti měření relevantní údaje. Jen stěží si lze představit dostatečně použitelný a vypovídající snímek z měřiče rychlosti postrádající přesné údaje o místě a času svého pořízení. Z vlastní rozhodovací praxe je pak zdejšímu soudu známo, že fotografie pořízené rychloměrem v nynější věci představují zcela obvyklý výstup ze stacionárního měřiče rychlosti a obsahují údaje, jež jsou standardně do tohoto typu snímků vepisovány. Ani v tomto ohledu tedy krajský soud námitce žalobce nepřisvědčil.
39. Právě tak považuje krajský soud za hypotetickou a ničím nepodloženou i námitku žalobce, že ve správním řízení nebylo doloženo, že užitý rychloměr splňoval veškeré podmínky použití při dohledu nad bezpečností provozu na pozemních komunikacích. K tomu zdejší soud uvádí jen tolik, že ve správním spise se nachází ověřovací list k rychloměru č. 8012-OL-70275-23 ze dne 25. 4. 2023 vystavený odborným metrologickým střediskem. Z něj plyne, že použitý rychloměr UnicamSPEED-R, vč. CAM21001015, byl ke dni 25. 4. 2023 podroben technické metrologické zkoušce, při níž bylo zjištěno, že *má veškeré metrologické vlastnosti požadované opatřením obecné povahy ze dne 19. 5. 2010, č. 0111-OOP-C005-09* (dostupné např. na <https://cmi.gov.cz/>), pročež jej bylo možné nejméně do 24. 4. 2024 (konec platnosti ověření) používat k měření rychlosti. Žalobci je přitom na základě předchozího rozsudku krajského soudu známo,

že ověřovací list je veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, či ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-77). Vzhledem k tomu, že žalobce v žalobě netvrdil žádné konkrétní skutečnosti nasvědčující tomu, že by užitý rychloměr neměl vlastnosti garantované autorizovaným metrologickým střediskem, posoudil krajský soud danou námitku jako nedůvodnou.

40. Zjevně mimoběžná je pak taktéž námitka, že z obsahu správního spisu není zřejmé, zda důkazy založené ve spise pocházejí jen od Městské policie Kuřim (či prvostupňového orgánu). Krajský soud připomíná, že otázka původce jednotlivých podkladů není – za předpokladu, že tyto byly získány zákonným způsobem – z hlediska závěru o odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla relevantní. Obdobně není pravdou, že by správní orgány považovaly za stěžejní důkaz oznámení podezření ze spáchání přestupku ze dne 10. 7. 2023. Z kontextu posuzované věci je zřejmé, že správní orgány při zjišťování skutkového stavu věci vycházely primárně z fotografií pořízených měřičem rychlosti pracujícím v plně automatizovaném režimu. Tyto přitom lze dle judikatury správních soudů považovat za klíčový důkaz svědčící o překročení nejvyšší dovolené rychlosti (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2011, č. j. 9 As 76/2010-76, či ze dne 26. 7. 2017, č. j. 2 As 323/2016-45). Vzhledem k tomu, že správní orgány využily oznámení přestupku pouze v pozici podpůrného důkazu pro dokreslení skutkových okolností, není ani tato žalobní námitka důvodná.
41. Závěrem zdejší soud k námitce žalobce dodává, že nemá pochybnosti o tom, že na fotografiích je zachyceno právě jím provozované vozidlo tov. zn. Ford Galaxy, RZ: X. Poněvadž ke změření vozidla došlo na jeho příjezdu (na fotografiích je zachycena přední část jedoucího vozidla), lze snadno a s jistotou zjistit registrační značku (ta je navíc ve zvětšené podobě zachycena i na samostatném snímku). Současně je z fotografií zřejmé, že se v místě měření rychlosti ani jeho nejbližším okolí nenacházely žádné objekty, které by bránily rozpoznání měřeného vozidla, resp. ztěžovaly jeho identifikaci. Jelikož kvalita předmětných fotografií nenechává prostor k pochybnostem, zda se na nich nachází právě žalobcovo vozidlo, nemohl se krajský soud s námitkou žalobce ztotožnit.
42. Zdejší soud tak uzavírá, že i v nynější věci byly spolehlivě zjištěny a bez důvodných pochybností prokázány všechny podmínky odpovědnosti žalobce za přestupek provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Správní orgány si pro účely posouzení věci obstaraly dostatečné množství relevantních podkladů, které adekvátně vyhodnotily. Žalobce své námitky založil v podstatě pouze na nepodložených spekulacích, jež objektivně neměly potenciál závěry správních orgánů vyvrátit.

VII. Závěr a náklady řízení

43. Pro shora uvedené důvody neshledal krajský soud žalobu důvodnou, a proto o žalobě rozhodl tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
44. O náhradě nákladů řízení zdejší soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalovanému potom v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. března 2025

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce